

30 jaar speleologische exploraties op Anialarra

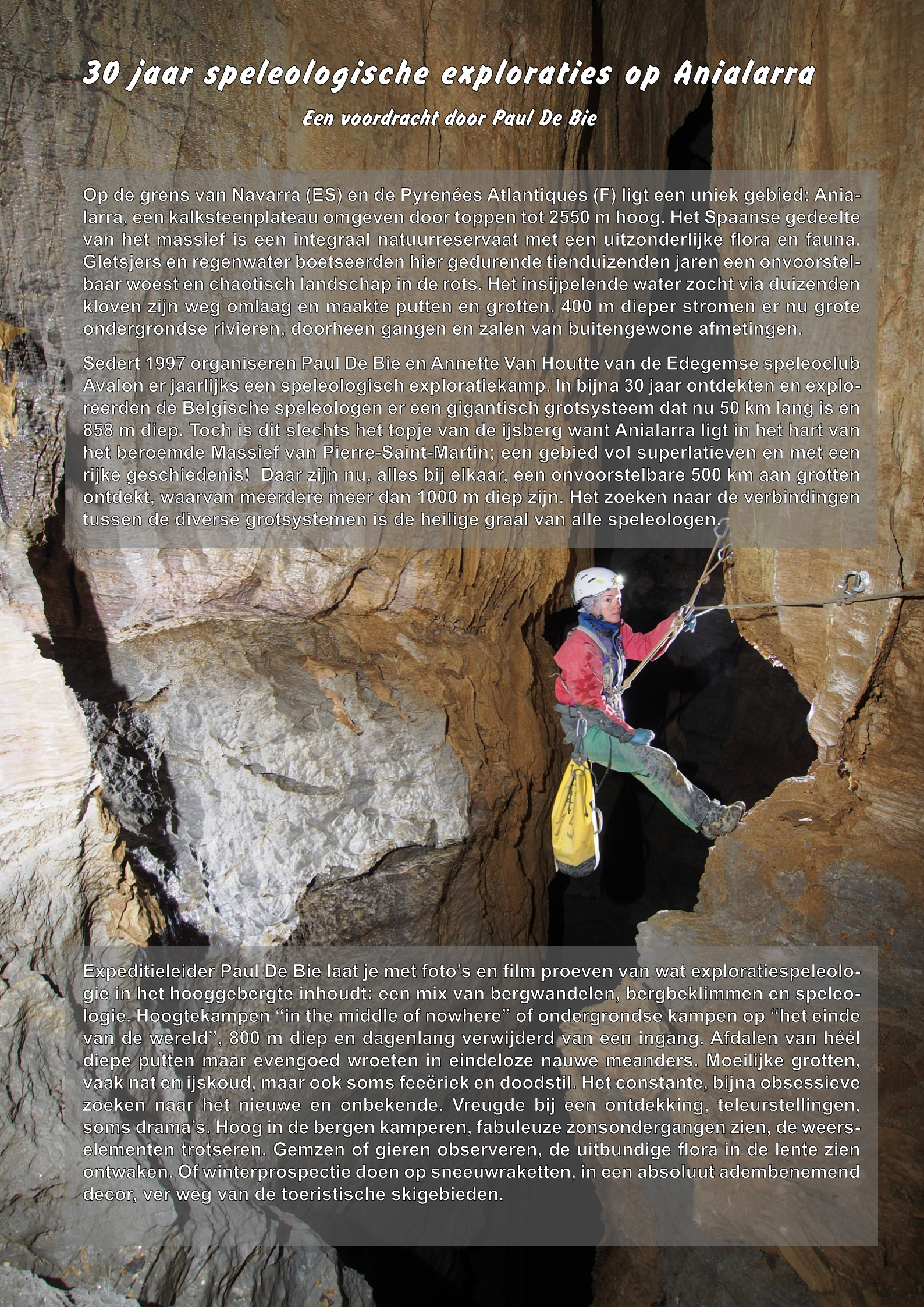
*Dinsdag 10 maart 2026 om 20u
bibliotheek Couwelaar, Te Couwelaarlei 120 te Deurne*

30 jaar speleologische exploraties op Anialarra

Een voordracht door Paul De Bie

Op de grens van Navarra (ES) en de Pyrenées Atlantiques (F) ligt een uniek gebied: Anialarra, een kalksteenplateau omgeven door toppen tot 2550 m hoog. Het Spaanse gedeelte van het massief is een integraal natuurreservaat met een uitzonderlijke flora en fauna. Gletsjers en regenwater boetseerden hier gedurende tienduizenden jaren een onvoorstelbaar woest en chaotisch landschap in de rots. Het insijpelende water zocht via duizenden kloven zijn weg omlaag en maakte putten en grotten. 400 m dieper stromen er nu grote ondergrondse rivieren, doorheen gangen en zalen van buitengewone afmetingen.

Sedert 1997 organiseren Paul De Bie en Annette Van Houtte van de Edegemse speleoclub Avalon er jaarlijks een speleologisch exploratiekamp. In bijna 30 jaar ontdekten en exploreerden de Belgische speleologen er een gigantisch grotsysteem dat nu 50 km lang is en 858 m diep. Toch is dit slechts het topje van de ijsberg want Anialarra ligt in het hart van het beroemde Massief van Pierre-Saint-Martin; een gebied vol superlatieven en met een rijke geschiedenis! Daar zijn nu, alles bij elkaar, een onvoorstelbare 500 km aan grotten ontdekt, waarvan meerdere meer dan 1000 m diep zijn. Het zoeken naar de verbindingen tussen de diverse grotsystemen is de heilige graal van alle speleologen.

A photograph of a speleologist rappelling down a rock face in a cave. The person is wearing a red jacket, green pants, a white helmet, and a yellow bag. They are holding onto a rope and a metal anchor. The rock face is brown and textured. The background is dark, suggesting a deep cave.

Expeditioneleider Paul De Bie laat je met foto's en film proeven van wat exploratiespeleologie in het hooggebergte inhoudt: een mix van bergwandelen, bergbeklimmen en speleologie. Hoogtekampen "in the middle of nowhere" of ondergrondse kampen op "het einde van de wereld", 800 m diep en dagenlang verwijderd van een ingang. Afdalen van héél diepe putten maar evengoed wroeten in eindeloze nauwe meanders. Moeilijke grotten, vaak nat en ijskoud, maar ook soms feeëriek en doodstil. Het constante, bijna obsessieve zoeken naar het nieuwe en onbekende. Vreugde bij een ontdekking, teleurstellingen, soms drama's. Hoog in de bergen kamperen, fabuleuze zonsondergangen zien, de weers-elementen trotseren. Gemzen of gieren observeren, de uitbundige flora in de lente zien ontwaken. Of winterprospectie doen op sneeuwraketten, in een absoluut adembenemend decor, ver weg van de toeristische skigebieden.